

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/9/2021
Identifikačné číslo spisu:	5116216632
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5116216632.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne E. Ď., rod. Ž., bývajúcej v Ž., L. D. XXX/XX, zastúpenej AKSK, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Nám. SNP 15, proti žalovanej Československej obchodnej banke, a.s., so sídlom v Bratislave, Žitkova 11, IČO: 36 854 140, zastúpenej URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 17, o zaplatenie 1.000,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 27C/172/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 24. júna 2020, sp. zn. 7Co/11/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 22. novembra 2018 č. k. 27C/172/2016 - 162 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Žalobkyňa sa žalobou (okresnému súdu doručená 22. júna 2016) domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.000,- eur, ktoré malo vzniknúť plnením bez právneho dôvodu v prospech žalovanej. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že pracovala na pracovisku žalovanej v OC Dubeň v Žiline, Vysokoškolákov 52. Dňa 01.04.2015 o 9:52 hodine na pracovisku pokladne prijala od klienta žalovanej (MILÁNO SLOVAKIA, s. r. o.) ním predloženú sumu vo výške 2.735,02 eur, ktorú však nedopatrením nesprávne zaevidovala do počítačového systému žalovanej vo výške 3.734,02 eur. Žalovaná po zaslaní Výzvy na vrátenie bezdôvodného obohatenia zo dňa 07.07.2015 vkladateľovi - obchodnej spoločnosti MILANO SLOVAKIA, s. r. o. uplatnila voči žalobkyni regres a postupnými zrážkami zo mzdy strhla žalobkyni rozdiel sumy predloženej vkladateľom a sumy zapísanej do počítačového systému banky. Žalovaná pritom na základe videozáznamu vedela, že suma 1.000,- eur nebola klientom vložená, resp. nebola prijatá a napriek tomu okrem jednej výzvy túto sumu od klienta nevymáhala, čím porušila svoju prevenčnú povinnosť predchádzať vzniku škody, čím vlastným konaním spôsobila škodu vo výške 1.000,- eur. Túto sumu žalovaná vymohla na podklade dohody o uznaní dlhu od žalobkyne tvrdeným titulom všeobecnej zodpovednosti zamestnancov za škodu, aj napriek tomu, že pre uplatnenie regresu z titulu zodpovednosti zamestnanca za škodu absentovali základné predpoklady, a to protiprávne konanie

žalobkyne, príčinná súvislosť a najmä zavinenie. Na základe uvedeného sa žalovaná bezdôvodne obohatila, keďže získala plnenie bez právneho dôvodu.

1.2. Súd prvej inštancie mal po vykonanom dokazovaní v konaní nesporne preukázané, že medzi stranami sporu existoval pracovno-právny vzťah na základe pracovnej zmluvy zo dňa 22.10.2014, ktorý bol ukončený výpoveďou žalobkyne zo dňa 28.01.2016 a pracovný pomer sa skončil uplynutím výpovednej doby dňa 31.03.2016. Z predloženého listinného dôkazu - Evidencia škôd - Protokol o udalosti operačného rizika vyplynulo, že dňa 01.04.2015 bol pri prepočte na konci dňa zistený schodok 1.000,- eur a išlo o chybu - transakcia č. 8, vklad na bankový účet Miláno Slovakia s.r.o. 3.734,02 eur. Cez súpisu bolo zistené, že klientka dala 2.735,02 eur (1 euro bol poplatok za vklad). Kamerové záznamy evidujú na rátačke 2.735,- eur.

V danom prípade išlo o náhradu škody titulom schodku na zverených hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať. Strany konania, a to žalovaná ako zamestnávateľ a žalobkyňa ako zamestnanec uzavreli dohodu o uznaní dlhu a o spôsobe náhrady škody dňa 25.09.2015. Zo samotného znenia dohody o uznaní dlhu vyplýva, že žalobkyňa ako zamestnanec uznala svoj dlh z titulu náhrady škody vo výške 1.000,- eur a zaviazala sa ho zaplatiť mesačnými splátkami po 50,- eur.

1.3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 451 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 182 ods. 1, 3 zákona č. 311/2001 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.08.2015 (ďalej len „Zákonník práce“) a § 20 ods. 1 Zákonníka práce a na základe oboznámenia listinných dôkazov a po doplnení dokazovania v súlade s vysloveným právnym názorom Krajského súdu v Žiline v uznesení zo dňa 29.3.2018, sp. zn. 5Co/25/2018 dospel k záveru, že na strane žalovanej nemohlo dôjsť k majetkovému prospechu tým, že na základe dohody o uznaní žalobkyňa zaplatila sumu 1.000,- eur, ktorá zodpovedala výške vzniknutého schodku. Na základe konania samotnej žalobkyne sa totiž zmenšil majetok žalovanej o sumu 1.000,- eur, ktorá bola nesprávne zaúčtovaná v prospech účtu klienta a tým, že žalobkyňa titulom náhrady škody zaplatila sumu 1.000,- eur žalovanej, nemohlo dôjsť k navýšeniu majetku žalovanej, ale len k zaplateniu vzniknutého schodku. Podľa súdu prvej inštancie skutočnosť, že žalovaná vyzvala spoločnosť v prospech ktorej bola nesprávne zaúčtovaná suma 1.000,- eur na vrátenie tejto sumy a spoločnosť sa bránila práve dokladmi, ktoré vydala samotná žalobkyňa, a to že táto v prospech účtu spoločnosti prevzala sumu o 1.000,- eur vyššiu, a teda spoločnosť odmietla zaplatiť sumu 1.000,- eur, nemá žiaden vplyv na tú skutočnosť, či na strane žalovanej došlo alebo nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Tvrdenie žalobkyne, že žalovaná mala možnosť domáhať sa zaplatenia sumy 1.000,- eur od klienta a takto nepostupovala, a tak v podstate klientovi darovala sumu 1.000,- eur, nie je rozhodujúcou skutočnosťou na preukázanie vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej. Samotným konaním žalobkyne, a to nesprávnym zaúčtovaním sumy o 1.000,- eur vyššej došlo k vzniku schodku a žalovaná ako zamestnávateľ mala právo titulom náhrady škody domáhať sa zaplatenia schodku od žalobkyne ako zamestnankyne. Samotná žalobkyňa nemala námietky a súhlasila s tým, že spôsobila škodu žalovanej a podpísala dohodu o uznaní dlhu a o spôsobe náhrady škody zo dňa 25.09.2015, na základe ktorej zaplatila žalovanej spolu sumu 1.000,- eur v mesačných splátkach. Súd prvej inštancie konštatoval, že v čase uzavretia dohody o uznaní dlhu tento dlh ako schodok na zverených hodnotách, ktoré bola žalobkyňa povinná vyúčtovať existoval a žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala neexistenciu dlhu v čase uzavretia dohody o uznaní dlhu. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že suma, ktorá bola uvedená na čítačke peňazí 2.735,- eur, ktorá vyplýva aj zo samotného protokolu o udalosti operačného rizika, nemá žiaden vplyv na vznik bezdôvodného obohatenia u žalovanej, tak ako tvrdila žalobkyňa, len je dôkazom, že žalobkyňa hoci prevzala sumu 2.735,- eur, tak zaúčtovala sumu o 1.000,- eur vyššiu v prospech klienta a takýmto postupom spôsobila schodok na zverených hodnotách, ktoré bola povinná vyúčtovať. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú, pre neunesenie dôkazného bremena na strane žalobkyne, v celom rozsahu zamietol.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 24. júna 2020, sp. zn. 7Co/11/2020 na odvolanie žalobkyne napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, avšak na podklade iného právneho posúdenia veci.

2.1. Po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie síce vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, avšak v otázke ustálenia hmotnej zodpovednosti žalobkyne za schodok z vykonaného dokazovania nedospel k správnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil. V

prvom rade odvolací súd prihladol na skutočnosť, že napriek tvrdeniu žalovanej o existencii dohody o hmotnej zodpovednosti žalovaná dôkaznú povinnosť nespĺnila a listinný dôkaz preukazujúci uzatvorenie písomnej dohody o hmotnej zodpovednosti medzi stranami sporu nepredložila. Na podklade uvedeného odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení tak, ako vyplynuli z vykonaného dokazovania, právne posúdenie veci vykonal v zmysle ustanovenia § 186 ods. 2 Zákonníka práce, v zmysle ktorého náhrada škody spôsobená z nedbanlivosti, ktorú zamestnávateľ požaduje od zamestnanca, nesmie u jednotlivého zamestnanca presiahnuť sumu rovnajúcu sa štvornásobku jeho priemerného mesačného zárobku pred porušením povinnosti, ktorým spôsobil škodu. Toto obmedzenie neplatí, ak ide o osobitnú zodpovednosť zamestnanca podľa § 182 až § 185 alebo ak bola škoda spôsobená pod vplyvom alkoholu alebo po požití omamných látok alebo psychotropných látok.

2.2. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami tak, ako boli ustálené prvoinštančným súdom o tom, že žalobkyňa pochybila, pokiaľ i napriek tomu, že ako tvrdí, jej bola predložená suma o 1.000,- eur nižšia zo strany klienta, na jeho účet pripísala finančnú čiastku o 1.000,- eur vyššiu. Pri evidovaní vloženej sumy tak konala nedbanlivo, čo napokon vyplýva aj z čítačky kariet a kamerového záznamu, ktoré iba potvrdzujú to, že i napriek tomu, že prevzala od klienta sumu o 1.000,- eur nižšiu, na jeho účet zaevidovala sumu o 1.000,- eur vyššiu, čím zvýhodnila klienta banky voči banke. Priamo kamerovým záznamom a čítačkou preukázala, že nekonala sústredene, s vyššou mierou opatrnosti, keď napriek údaju na čítačke v písomnom doklade o vklade zaúčtovala sumu o 1.000,- eur vyššiu.

2.3. Aj zo žalobkyňou predložených definícií príčinnej súvislosti jednoznačne vyplýva, že pokiaľ sa vzťah príčinnej súvislosti označuje ako priama väzba javov, v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva jav druhý (následok), o vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom (v danom prípade nedbanlivým postupom zamestnanca) a škodou vzťah príčiny a následku. Iba v tom prípade, ak príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. V danom prípade nebolo preukázané, že by príčinou vzniku škody na strane žalovanej bola iná skutočnosť, ako nesprávne uvedenie sumy na doklade o vklade vystavenom žalobkyňou, ktorá aj napriek údaju, ktorý bol zaevidovaný na čítačke svedkyňou vložených peňazí, uviedla na doklade sumu o 1.000,- eur vyššiu. Svojím nedbanlivým postupom spôsobila žalovanej škodu, nakoľko rozdiel medzi zaevidovanou a vloženou sumou musel v prospech klienta „zo svojho“ nahradiť.

2.4. Nebolo možné od žalovanej spravodlivo požadovať, aby „opravným zaúčtovaním“ odstránila chybu spočívajúcu v rozdiel medzi evidovaným a skutočným stavom vložených peňazí, keďže klient disponuje potvrdením o prijatí platby vystaveným pracovníkom banky - žalobkyňou v konkrétnej sume a preto nie je možné ho akýmkoľvek spôsobom donútiť, aby takéto potvrdenie vo vlastný neprospech spochybnil.

2.5. Keďže žalovaná nepredložila dohodu o hmotnej zodpovednosti, odvolací súd právne posúdenie veci vykonal v zmysle § 186 ods. 2 Zákonníka práce. Štvornásobok priemerného mesačného zárobku žalobkyne bol ustálený sumou 2.629,04 eur. Suma 1.000,- eur, ktorú žalobkyňa žalovanej ako škodu v dôsledku porušenia svojich povinností zamestnanca pri výkone svojho povolania spôsobila nepresiahla štvornásobok jej priemerného mesačného zárobku. Odvolací súd preto rozsudok prvoinštančného súdu ako správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP, i keď z iného právneho posúdenia veci potvrdil, stotožniac sa so záverom prvoinštančného súdu o tom, že k bezdôvodnému obohateniu žalovanej na úkor žalobkyne nahradením škody, ktorú mu pri výkone zamestnania spôsobila, nedošlo. Žalovanej zároveň priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobkyňi v plnom rozsahu.

3. Žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“ alebo „zamestnankyňa“) proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

3.1. Za právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe považovala dovolateľka vyriešenie nasledovnej otázky 1: Možno rozhodnúť o nároku (jeho existencii alebo neexistencii) na náhradu škody bez toho, aby bola jednoznačne identifikovaná príčinná súvislosť medzi konaním a následkom? Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí v bode 20. uviedol, že „i zo žalobkyňou predložených definícií príčinnej súvislosti jednoznačne vyplýva, že pokiaľ sa vzťah príčinnej súvislosti označuje ako priama väzba javov, v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva jav druhý (následok), o vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom (v danom prípade nedbanlivým postupom zamestnanca) a škodou vzťah príčiny a následku. Iba v tom prípade, ak príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. V danom prípade nebolo preukázané, že by príčinou vzniku škody na strane žalovanej bola iná skutočnosť ako nesprávne

uvedenie sumy na doklade o vklade vystavenom žalobkyňou, ktorá aj napriek údaju, ktorý bol zaevidovaný na čítačke svedkyňou vložených peňazí, uviedla na doklade sumu o 1.000,- eur vyššiu. Svojím nedbanlivým postupom spôsobila žalovanej škodu, nakoľko rozdiel medzi zaevidovanou a vloženou sumou musel v prospech klienta „zo svojho“ nahradiť.“ V tejto súvislosti dovolateľka poukázala na existujúcu judikatúru súdov SR, v ktorej je uvedená otázka riešená odlišne a to:

- rozsudok NS SR zo dňa 28.10.2010, sp. zn.: 3Cdo/130/2010,
- rozsudok NS SR z 30.6.2010, sp. zn. 5Cdo/126/2009,
- nález ÚS SR z 07. 07. 2009, č. k. III. ÚS 126/08.

V rozsudku NS SR zo dňa 28.10.2010, sp. zn.: 3Cdo/130/2010 je uvedené, že „o vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ide vtedy, ak je medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti je treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala a je rozhodujúca iba vecná súvislosť príčiny a následku“. Zároveň podľa tohto rozsudku platí, že „zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí ak je iba sprostredkovaný.“

V rozsudku NS SR z 30. 06. 2010, sp. zn. 5Cdo/126/2009 je uvedené, že „v právnej teórii sa vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Ako už bolo uvedené vyššie, otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach; vyriešenie tejto otázky preto nemožno uložiť znalcovi (ten môže poskytnúť len odborné podklady, z ktorých súd pri zisťovaní skutkového stavu veci vychádza). Právnym posúdením je vymedzenie, medzi ako ujmom (ako následkom) a ako skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu“.

V náleze ÚS SR z 07. 07. 2009, č. k. III. ÚS 126/08 je uvedené, že „na jednej strane všeobecné súdy uznali vadu dodávky diela ako aj nutnosť výmeny zariadenia, čím vznikla logická situácia, že súčasťou priamej škody nie je len rozdiel v cene, ale aj cena demontáže a montáže nového zariadenia. Oba súdy nedali v odôvodnení náležitú odpoveď prečo príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a následkom v bodoch 1. a 2. žaloby, kde bol žalobca úspešný v plnom rozsahu akceptovali a určili povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi zistenú škodu spolu s úrokom a v tom istom porušení kvantifikovanú škodu, ako aj príčinnú súvislosť medzi jej vznikom a následkom v bodoch 3. až 6. neuznali a v rozhodnutí na tieto otázky nereagovali.“

Z uvedených súdnych rozhodnutí je zrejmé, že otázka príčinnej súvislosti ako otázka skutková a nie otázka právna, musí byť jednoznačne preukázaná s tým, že súd je povinný zároveň dať účastníkom náležitú odpoveď na to, v čom konkrétna príčinná súvislosť spočíva, teda že priamou a bezprostrednou príčinnou konkrétnej škody je konkrétne konanie, konanie bez ktorého by škoda nikdy nevznikla. Len na základe takejto identifikácie konania je možné ustáliť, či škoda je práve jeho dôsledok alebo nie. Ako je

uvedené v označených súdnych rozhodnutiach, zodpovednosť za akúkoľvek škodu nie je možné ustáliť na neobmedzenej kauzalite vyplývajúcej z toho, že „všetko so všetkým súvisí.“

V prípade, ak súd teda určí/ustáli, že určitá škoda je priamym a bezprostredným následkom nejakého konkrétného konania, tento záver musí byť náležite odôvodnený tak, aby toto odôvodnenie dávalo dostatočnú predstavu o myšlienkových/logických pochodoch, ktorými sa súd riadil. V riešenom prípade súd síce identifikoval konanie a označil aj následok (škodu), žiadnym logickým a presvedčivým spôsobom však nevysvetlil, prečo je súdom identifikovaná škoda 1.000,- eur priamym a bezprostredným následkom konania žalobkyne spočívajúcej v „nedbanlivostnom postupe zamestnanca“ a prečo následok/škoda 1.000,- eur nie je, resp. nemôže byť následkom iného konania, a to aj konania žalovanej. Odvolací súd sa uspokojil výlučne s konštatovaním o tom, že „v konaní nebolo preukázané, že by príčinou škody na strane žalovanej bola iná skutočnosť.“ Toto jednoduché konštatovanie je však v rozpore s existujúcou judikatúrou, kde príčinná súvislosť musí byť jednoznačne identifikovaná a to aj z toho pohľadu, že bez konkrétnej príčiny by nenastal konkrétny následok. Tieto skutočnosti však napádaný rozsudok nerieši.

Podľa názoru dovolateľky samotná žalovaná svojou nečinnosťou/pasivitou spôsobila, že sumu 1.000,- eur od svojho klienta nedostala späť a dokonca spôsobila aj to, že jej nárok sa premlčal (ako subjektívna, tak aj objektívna premlčacia lehota uplynula, čo znamená aj to, že aj v prípade podania žaloby zo strany žalovanej by súd podstatu veci ani len neskúmal, nakoľko z dôvodu hospodárnosti konania by pri uplatnení námietky premlčania žalobu zamietol bez ďalšieho dokazovania). Za toto správanie sa žalovanej nemôže byť zodpovedná žalobkyňa, keďže táto nemôže za žalovanú uplatniť žiadny jej nárok. Zodpovednosť za túto situáciu nesie výlučne žalovaná, ktorá sa „pripravila“ o možnosť získať späť plnenie od svojho zákazníka a tým „pripravila“ o možnosť získať plnenie aj žalobkyňu. V označenom prípade preto prichádza do úvahy aj možnosť posúdenia riešenej veci tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorú spôsobila žalobcovi vyššie popísaným konaním, tzn.

a. žalovaná sa svojvoľne rozhodla neuplatniť si svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči svojmu klientovi, čím mu „darovala“ peniaze získané od žalobkyne,

b. žalobkyňa bola uvedeným konaním/nekonaním žalovanej spôsobená škoda vo výške 1.000,- eur - je nespochybniteľné, že žalobkyňa žalovanej sumu 1.000,- eur zaplatila a

c. bezprostrednou a priamou príčinou vzniku uvedenej škody je práve nekonanie/pasivita žalovanej popísaná v bode a.

Ak teda nemá žalobkyňa voči žalovanej nárok na zaplatenie sumy 1.000,- eur z titulu bezdôvodného obohatenia, má tak z titulu nároku na náhradu škody, ktorú jej svojim nekonaním spôsobila žalovaná.

3.2. Za právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, považovala dovolateľka vyriešenie nasledovnej otázky 2: Je súd povinný v konaní týkajúcej sa nároku na náhradu škody skúmať, či sú dané dôvody pre obmedzenie zodpovednosti za škodu škodcu v dôsledku spoluzavinenia poškodeného? Podľa § 441 Občianskeho zákonníka platí, že „ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám“. V tejto súvislosti dovolateľka poukázala na existujúcu judikatúru NS SR, v ktorej je uvedená otázka riešená odlišne a to rozsudok publikovaný pod R 22/1979. V označenom rozsudku je uvedené, že „v konaniach o náhradu škody je povinnosťou súdu aj bez návrhu skúmať, či sú dané dôvody pre obmedzenie zodpovednosti žalovaného v dôsledku spoluzavinenia žalobcu“. Z uvedeného je zrejmé, že je povinnosťou súdu v konaniach o náhradu škody, resp. s nimi súvisiacich, posudzovať aj otázku možného spoluzavinenia poškodeného, nakoľko toto spoluzavinenie má vplyv aj na prípadnú výšku povinnosti škodcu poškodenému škodu nahradiť. V riešenej veci však odvolací súd túto skutočnosť neposudzoval, resp. v napadnutom rozhodnutí neuviedol žiadne skutočnosti, že sa tak stalo. Odvolací súd neuviedol žiadne logické a presvedčivé dôvody, prečo žalovaná, v prípade, ak existuje zodpovednosť žalobkyne za škodu, neznáša úplnú alebo čistotnú spoluzodpovednosť za vzniknutý stav - vzniknutú škodu. Dovolaťka opätovne zopakovala, že samotná žalovaná svojou nečinnosťou/pasivitou spôsobila, že sumu 1.000,- eur od svojho klienta nedostala späť a dokonca spôsobila aj to, že jej nárok sa premlčal (ako subjektívna, tak aj objektívna premlčacia lehota uplynula, čo znamená aj to, že aj v prípade podania žaloby zo strany žalovanej by súd podstatu veci ani len neskúmal, nakoľko z dôvodu hospodárnosti konania by pri uplatnení námietky premlčania žalobu zamietol bez ďalšieho dokazovania). Za toto správanie sa žalovanej nemôže byť zodpovedná žalobkyňa, keďže táto nemôže za žalovanú uplatniť žiadny nárok. Zodpovednosť za túto situáciu nesie výlučne žalovaná, ktorá sa „pripravila“ o možnosť

získať späť plnenie od svojho zákazníka a tým „pripravila“ o možnosť získať plnenie aj žalobkyňu. Odvolací súd pritom svoju argumentáciu založil len na tvrdení, bez bližšieho vysvetlenia, že „nebolo možné od žalovaného spravodlivo požadovať, aby „opravným záúčtovaním“ odstránil chybu spočívajúcu v rozdieli medzi evidovaným a skutočným stavom vložených peňazí, keďže klient disponuje potvrdením o prijatí platby vystaveným pracovníkom banky - žalobkyňou v konkrétnej sume a preto nie je možné ho akýmkoľvek spôsobom donútiť, aby takéto potvrdenie vo vlastný neprospech spochybnil“. Dovolateľka považovala za potrebné uviesť, že disponuje videozáznamom (súčasť spisu), že klient vložil na svoj účet sumu o 1.000,- eur nižšiu, čo priamo popiera správnosť akéhokoľvek účtovného dokladu. Bolo preto v možnostiach žalovanej, aby vykonala v predmetnej veci nápravu, o čo sa však svojím konaním/nekonaním jednoznačne sama pripravila. Na základe uvedeného preto dovolateľka navrhla dovolaciemu súdu, aby podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 24. júna 2020, sp. zn. 7Co/11/2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že považuje rozsudok Okresného súdu Žilina aj Krajského súdu v Žiline za správny a dôvody dovolania za nenaplnené.

4.1. Žalovaná je názoru, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je daný, pretože odvolací súd sa pri svojej rozhodovacej činnosti neodklonil od žiadnej ustálenej praxe dovolacieho súdu pri rozhodovaní o osobitných žalobách tohto druhu. Na strane žalobcu sa jedná o účelový a extenzívny výklad toho, čo možno považovať v tomto spore za existujúcu či neexistujúcu aplikovateľnú súdnu prax, pričom právna otázka bola od počiatku zrejماً a rozhodnutie odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie veľmi presvedčivé, napĺňajúce atribúty požadovateľné od súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozsudkov súdu prvej aj druhej inštancie riadne uvádza, aké skutkové zistenia a právne posúdenie súdy aplikovali na danú vec, a z akých dôvodov rozhodli o zamietnutí žaloby. Nakoľko dôkazné bremeno zaťažuje žalobkyňu, možno uviesť, že v tomto prípade žalobkyňa dôkazné bremeno neuniesla, ale preukázal sa presný opak, a to práve dokladmi, ktoré vystavila žalobkyňa. Už v odvolacom konaní žalobkyňa tvrdila, že žalovaná mala „opravným záúčtovaním“ ukrátiť klienta o sumu 1.000,- eur, pričom klient disponuje potvrdením o prijatí platby vo výške 3.734,02 eur a tejto skutočnosti si bol vedomý. Naopak, žiadny iný vierohodný dôkaz o „omyle“ nejestvuje, preto je zrejmé, že ujmu 1.000,- eur spôsobila práve a výlučne žalobkyňa. Navyše sama žalobkyňa uznaním dlhu, a následne dobrovoľným splatením tohto dlhu spôsobila zánik nároku voči svojej osobe, a teda žalovaná sa na jej úkon nijako bezdôvodne neobohatila.

4.2. Žalovaná ďalej poukázala na obmedzenie podľa § 422 CSP, podľa ktorého dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada (písm. a/),

- napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada (písm. b/).

V danom prípade ide o nedostatočnú hodnotu sporu pre prejednanie veci dovolacím súdom, nakoľko minimálna mzda činila 580,- eur v roku 2020, ktorý je rozhodujúcim pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 422 CSP.

4.3. Žalovaná preto navrhla, aby po zvážení obsahu dovolania a jeho subsumovaní pod prípustné procesné hľadisko nenaplnenia dovolacích dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne odmietol. Pokiaľ však v obsahu dovolania dovolací súd dovolacie dôvody preskúmaním zistí, potom vzhľadom na charakter sporu a správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu navrhla, aby dovolací súd podľa § 451 ods. 1 CSP dovolanie žalobkyne voči rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/11/2020-273 z 24. júna 2020 zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Podľa § 440 CSP je dovolací súd dovolacími dôvodmi viazaný.

9. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

10. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Dovolací súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017, 6Cdo/123/2017 a 7Cdo/140/2017) uviedol, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

11. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikátúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

12. Rozhodnutiu všeobecného súdu v civilnom sporovom konaní spravidla predchádza riešenie celého radu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok s rôznym významom pre rozhodnutie. Na podklade ich postupného riešenia civilný súd niektorým otázkam priznáva relevanciu, iné posudzuje ako bezvýznamné pre svoje rozhodnutie. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP musí byť preto v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý dovolaciemu súdu umožňuje prijať záver o tom, konkrétne o ktorú otázku dovolateľovi ide a či vo vzťahu k nej je daná

prípustnosť (a v prípade prípustnosti aj dôvodnosť) dovolania. Je potrebné si uvedomiť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“ (2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“, resp. súd, ktorý by mohol a mal posúdiť všetko, čím sa zaoberali súdy oboch inštancií; nemôže preto posudzovať všetky otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy (inak by sa stieral rozdiel medzi prvoinštančným, odvolacím a dovolacím konaním). Treba tiež zdôrazniť, že dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 CSP) nie je možné interpretovať a uplatňovať rovnako, ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (8Cdo/140/2018, 8Cdo/157/2018). Dovolací súd už opakovane uviedol, že v súvislosti s posudzovaním prípustnosti dovolania nie je oprávnený a ani povinný zakladať svoje úvahy na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli pri svojej argumentácii, že ide o právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

13. Po preskúmaní dovolania dospel dovolací súd k záveru, že hoci dovolateľka namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom prípustnosť dovolania formálne odôvodnila ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (bližšie bod 3 tohto rozhodnutia), dovolateľka v dovolaní v skutočnosti namietala, že súdy nižšej inštancie nesprávne v jej neprospech vyhodnotili vykonané dôkazy, keď ustálili, že k bezdôvodnému obohateniu žalovanej na úkor žalobkyne nahradením škody, ktorú jej pri výkone zamestnania spôsobila, nedošlo.

14. Podľa § 179 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie okrem prípadov uvedených v § 182 a § 185.

15. Predpokladmi vzniku pracovnoprávnej zodpovednosti zamestnanca za škodu sú: 1) platný pracovnoprávny vzťah, 2) platne uzavretá dohoda o hmotnej zodpovednosti, 3) vznik škody. Ak dohoda o hmotnej zodpovednosti uzavretá nie je, v takom prípade je potrebné postupovať podľa všeobecnej zodpovednosti zamestnanca za škodu. Pri všeobecnej zodpovednosti zamestnanca za škodu platí, že ide o zodpovednosť s prezumpciou nevinu zamestnanca, čo znamená, že je to práve zamestnávateľ, kto musí preukázať, že škodu zavineným porušením svojej povinnosti spôsobil zamestnanec.

15.1. V prejednávanom prípade bolo na základe vykonaného dokazovania preukázané, že „dňa 01.04.2015 bol na retailovej pobočke ČSOB, a.s., Vysokoškolákov 52, 010 08 Žilina (OC Dubeň) zistený schodok 1.000,- eur (pokladňa E. Ž.) pri prepočte na konci dňa. Zistená chyba transakcia č. 8, vklad na BU Milano Slovakia, s.r.o. 3.734,02 eur. Cez súpisu bolo zistené, že klient dal 2.735,02 eur (1 euro bol poplatok za vklad). Kamerové záznamy evidujú na rátačke 2.735,- eur. Klient kontaktovaný bol, avšak chybu nepriznal.“ (dôkaz: Evidence škod - Protokol o udalosti operačného rizika - Informace o škodě), č. l. 127 súdneho spisu.

15.2. Z čítačky kariet a kamerového záznamu vyplynulo, že i napriek tomu, že zamestnankyňa prevzala od klienta sumu o 1.000,- eur nižšiu, na jeho účet zaevidovala sumu o 1.000,- eur vyššiu, čím zvýhodnila klienta banky voči banke. (bod 19 dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu).

15.3. Zamestnankyňa vo svojom stanovisku uviedla, že „schodok uhradí v mes. splátkach, vo výške 50,- eur“ (dôkaz: Evidence škod - Protokol o udalosti operačného rizika - Rozhodnutí o náhradě škody - Stanovisko zaměstnance) č. l. 128 súdneho spisu.

15.4. Z Dohody o uznaní dlhu a o spôsobe náhrady škody zo dňa 25.09.2015 (dôkaz, č. l. 32 súdneho spisu), ktorá bola spísaná na základe škodového protokolu č. 338/2015/94172250, o.i. vyplýva, že „zamestnankyňa uznáva svoj dlh z titulu náhrady škody čo do dôvodu a výšky a bez výhrad voči zamestnávateľovi vo výške 1.000,- eur a zaväzuje sa uhradiť zamestnávateľovi spôsobenú škodu vo výške 1.000,- eur mesačnými splátkami vo výške 50,- eur hradenými zádkami zo mzdy a nemocenských dávok u zamestnávateľa vždy najneskôr do 15. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka je splatná v mesiaci 12/2015 (roku) s čím zamestnanec v súlade s ustanovením § 20 ods. 2 Zákonníka práce súhlasí.“

16. V kontexte záverov odvolacieho súdu, ktorý na základe výsledkov vykonaného dokazovania právne

posúdil vec tak, že výška náhrady škody bola v súlade s § 186 ods. 2 Zákonníka práce a jej nahradením zo strany žalobkyne k bezdôvodnému obohateniu žalovanej nedošlo (§ 179 ods. 1 Zákonníka práce), má dovolací súd za to, že dovolací dôvod tak, ako je koncipovaný v dovolaní, nie je spôsobilý založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, pretože svojím obsahom v skutočnosti vyvoláva polemiku ohľadom zisteného skutkového stavu tvrdeniami, že príčinou vzniku bankou zisteného schodku vo výške 1.000,- eur nebolo konanie žalobkyne na pokladni, resp., že jej konanie nebolo jedinou príčinou vzniku uvedeného schodku, napriek existencii Dohody o uznaní dlhu a o spôsobe náhrady škody zo dňa 25.09.2015, v ktorej sama uznala svoj dlh z titulu náhrady škody čo do dôvodu, výšky a bez výhrad voči zamestnávateľovi vo výške 1.000,- eur.

17. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvej a druhej inštancie, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Navyše samotné posúdenie, ktoré skutkové okolnosti sú alebo nie sú z hľadiska právneho posúdenia sporu významné, ako aj ich podradenie pod príslušnú právnu normu, je výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu; ktorá voľná úvaha patrí len súdu a jej správnosť nemôže byť prehodnocovaná v rámci dovolacieho konania, pretože podľa § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdov nižšej inštancie na základe tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza.

18. Naopak, v súvislosti s argumentáciou žalovanej, že uvedené dovolanie nie je spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu s poukazom na obmedzenie podľa § 422 CSP, v kontexte ktorého „ide v danom prípade o nedostatočnú hodnotu sporu pre prejednanie veci dovolacím súdom, nakoľko minimálna mzda činila 580 eur v roku 2020, ktorý je rozhodujúcim pre posúdenie dovolania podľa § 422 CSP“, dovolací súd dáva do pozornosti § 422 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého je na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. V čase podania žaloby (rok 2016) bola suma minimálnej mzdy na rok 2016 ustanovená nariadením vlády Slovenskej republiky č. 279/2015 Z. z. na 405,- eur za mesiac pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou (§ 1 písm. a/), a teda napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (1.000,- eur) prevýšil dvojnásobok minimálnej mzdy podľa § 422 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže prejednávaná vec patrí do kategórie sporov s ochranou slabšej strany - individuálne pracovnoprávne spory (§ 316 CSP).

19. Na základe vyššie uvedeného (body 13. až 18. tohto rozhodnutia) tak najvyšší súd dospel k záveru, že žalobkyňa v dovolaní nevymedzila dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až § 435 CSP, preto na podklade jej dovolania nebolo možné uskutočniť meritorný dovolací prieskum. Dovolací súd preto dovolanie žalobkyne v zmysle § 447 písm. f/ CSP odmietol.

20. V uznesení, ktorým bolo dovolanie odmietnuté nemusí dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania odôvodňovať (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.